

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เพื่อศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ความสามารถในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร

ตัวอย่างประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2539 จำนวน 5 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒปทุมวัน และโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร ซึ่งผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากรโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) มาโรงเรียนละ 2 ห้องเรียน เป็นนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์จำนวน 1 ห้องเรียน และแผนการเรียนศิลป์ภาษาจำนวน 1 ห้องเรียน ยกเว้นนักเรียนโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่ได้นักเรียนจำนวน 1 ห้องเรียน ซึ่งมีนักเรียนทั้งแผนการเรียนวิทยาศาสตร์และแผนการเรียนศิลป์ภาษารวมในห้องเดียวกันได้ตัวอย่างประชากรรวมทั้งสิ้น 302 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

ก. แบบวัดความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ซึ่งผู้วิจัยดัดแปลงมาจากแบบวัดความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของลูซีแมคเซน กุกลิเอลมีโน (Lucy Madsen Guglielmino, 1997:37-38) เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับของ ลิเคิร์ต (Likert Scale) เป็นข้อความเชิงบวกจำนวน 37 ข้อ และข้อความเชิงลบจำนวน 16 ข้อความทั้งสิ้น 53 ข้อ ประกอบด้วยข้อความที่ครอบคลุมลักษณะความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. เปิดโอกาสในการเรียนรู้
2. มีมโนคติของตนเองในด้านการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ
3. มีความคิดริเริ่มและการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง
4. มีการยอมรับเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง
5. มีความรักในการเรียนรู้
6. มีความคิดสร้างสรรค์
7. มองอนาคตในแง่ดี
8. สามารถใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหา

โดยแบบวัดฉบับนี้ได้ผ่านการตรวจความถูกต้องของเนื้อหาและความเหมาะสมของข้อความ โดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน และผ่านการวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงของแบบวัด โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.87

ข. แบบสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบที่ประกอบด้วย บทอ่าน 8 บทอ่าน และมีข้อสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ แบบสอบฉบับนี้ได้ผ่านการตรวจความถูกต้องของเนื้อหา และภาษาที่ใช้จากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน และผ่านการวิเคราะห์หาค่าระดับความยาก ค่าอ่านาจจำแนก และค่าความเที่ยง ได้ค่าระดับความยากระหว่าง 0.25 ถึง 0.75 ค่าอ่านาจจำแนกระหว่าง 0.2 ถึง 0.85 และมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.79

- ค. แบบสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น 3 ตอน คือ
- ตอนที่ 1 การเติมประโยคให้สมบูรณ์และถูกต้องตามหลักไวยากรณ์
  - ตอนที่ 2 การเขียนข้อความสั้น ๆ จากบทสนทนาที่กำหนดให้
    - 2.1 การเขียนข้อความสั้นๆ ในตารางเวลาประจำวัน
    - 2.2 การเขียนข้อความสั้นๆ ในบันทึก
  - ตอนที่ 3 การเขียนข้อความสั้น ๆ จากข้อมูลที่กำหนดให้
    - 3.1 การเขียน ให้ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคล
    - 3.2 การเขียนเล่าเรื่อง
  - ตอนที่ 4 การเขียนบรรยาย แบ่งเป็น
    - 4.1 การเขียนบรรยายทิศทาง
    - 4.2 การเขียนบรรยายภาพ
    - 4.3 การเขียนบรรยายตามคำถามที่กำหนดให้
  - ตอนที่ 5 การเขียนจดหมายจากสถานการณ์ที่กำหนดให้

แบบสอบฉบับนี้ได้ผ่านการตรวจความถูกต้องของเนื้อหาและภาษาที่ใช้จากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน และวิเคราะห์หาค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเที่ยง ได้ค่าระดับความยากระหว่าง ร้อยละ 36.25 - ร้อยละ 69 ค่าอำนาจจำแนกระหว่างร้อยละ 42 - ร้อยละ 73.33 และค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.74

2. นำเครื่องมือทั้งหมดไปทดสอบนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรในแต่ละโรงเรียน ตามวันเวลาที่นัดหมาย

3. นำข้อมูลมาตรวจให้คะแนน และวิเคราะห์ค่าทางสถิติโดยหาค่ามัธยัมเลขคณิต ($\bar{X}$) ค่ามัธยัมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ ($\bar{X}$ ร้อยละ) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่คำนวณได้โดยการทดสอบค่าที (t-test)

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยครั้งนี้ ได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร มีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ในระดับปานกลาง โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 3.48 มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ในระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละเท่ากับ 53.29 และมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละเท่ากับ 61.52
2. ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.221
3. ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย สามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. จากการศึกษาความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยภาพรวมทั้ง 8 ด้าน คือ เปิดโอกาสในการเรียนรู้ มีมโนคติของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ มีความคิดริเริ่มและการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง มีการยอมรับเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง มีความรักในการเรียนรู้ มีความคิดสร้างสรรค์ มองอนาคตในแง่ดี และสามารถใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้ และทักษะการแก้ปัญหา ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุภมาส ทองใส (2536:106) ที่พบว่าผู้เรียนนอกระบบโรงเรียนประเภทอาชีวศึกษา สังกัดคณะกรรมการการศึกษาเอกชน มีลักษณะความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากลักษณะการจัดการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาในระบบโรงเรียนของไทยยังเป็นการจัดการศึกษาที่มีครูเป็นผู้ชี้แนะในการเรียน ทำให้ผู้เรียนไม่ได้มีโอกาสแสดงลักษณะการนำตนเองมากเท่าที่ควร ดังที่

ซินเทีย ไวท์ (Cynthia White ,1995 :107-215) พบว่า ผู้เรียนที่เรียนในระบบโรงเรียนตามปกติ มีการใช้กลยุทธ์ในการจัดการเกี่ยวกับตนเอง ซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง น้อยกว่าผู้เรียนที่เรียนในระบบการศึกษาทางไกล นอกจากนี้อาจเกิดจาก การที่ผู้สอนยังไม่ได้ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนา ลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยไม่มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับผิดชอบในการเรียนรู้ของตน ดังที่ แมรีเบน เอ็ม ลาร์ลีย์ (Marian M. Larlsey, 1994: 9-10) กล่าวถึงการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองว่า ครูไม่เคยนำเสนอ การเรียนรู้ที่ส่งเสริมลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักเรียนในห้องเรียน

เมื่อพิจารณาความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นรายด้านพบว่า นักเรียนมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในระดับปานกลาง ในองค์ประกอบ 5 ด้าน คือ ด้านการเปิดโอกาสในการเรียนรู้ ด้านการมีมโนคติของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ด้านการมีความคิดริเริ่มและการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ด้านการมีความคิดสร้างสรรค์ ด้านความสามารถใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้ และทักษะการแก้ปัญหา และนักเรียนมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอยู่ในระดับมาก 3 ด้าน คือ ด้านการยอมรับเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง ด้านการมีความรักในการเรียนรู้ และด้านการมองอนาคตในแง่ดี ทั้งนี้อาจเป็นผลมาจากองค์ประกอบในด้าน การยอมรับเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง ด้านการมีความรักในการเรียนรู้ และด้านการมองอนาคตในแง่ดี เป็นลักษณะที่ตรงกับลักษณะของประชากร ซึ่งเป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่กำลังเตรียมตัวในการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไป โดยผู้เรียนเหล่านี้จะมีความตื่นตัว และมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตน เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการสอบเข้ามหาวิทยาลัย มีความใฝ่รู้ ต้องการแสวงหาความรู้ที่ตนสนใจ และมีความคิดเกี่ยวกับเรื่องอนาคต เพราะเป็นวัยของการเปลี่ยนแปลงที่จะเป็นผู้ใหญ่

2. จากการศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุมณฑา วิรุฬญา (2530:82) ที่ศึกษาระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่านักเรียนมีระดับความสามารถในการอ่าน

ผ่านเพียงเกณฑ์ในระดับ 1 และ 2 คือ ระดับทักษะกลไก และระดับความรู้ ซึ่งเป็นระดับความสามารถขั้นต้นเท่านั้น และเมื่อพิจารณาแบบสอบที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ พบว่าเป็นแบบสอบที่ทดสอบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจใน 3 ระดับ คือ ระดับความเข้าใจ การตีความ และการประเมินค่า จึงอาจทำให้นักเรียนมีปัญหากับการทำแบบสอบที่วัดความเข้าใจในระดับการตีความและการประเมินค่า จึงทำคะแนนได้เพียงผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำเท่านั้น

3. จากการศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศิริพร พัวพันธ์ (2532:13-114) ที่พบว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะกลไกเท่านั้น และผลการวิจัยของทัศนารี เทียมศิริ (2530:55-58) ที่พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ส่วนใหญ่ได้คะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารผ่านเกณฑ์ 50% เท่านั้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะแบบสอบที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบวัดความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสาร ในลักษณะที่มีการให้ข้อมูลนำ (Guided Writing) และลักษณะงานเขียน สอดคล้องกับงานเขียนที่นักเรียนได้ฝึกในห้องเรียน จึงทำให้นักเรียนสามารถทำแบบสอบได้ และได้คะแนนในระดับปานกลาง

4. จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ พบว่า ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง สัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับที่โดนัลด์ เอ็ม เมอร์เรย์ (Donald M.Murrey, 1993:616) กล่าวถึงการอ่านตามความสนใจของผู้เรียนว่า ผู้เรียนที่ได้เลือกบทอ่านเองตามความสนใจ จะเข้าใจในสิ่งที่อ่านได้ดีกว่าผู้เรียนที่ต้องอ่านบทอ่านที่ครูเลือกให้ นอกจากนี้ผู้เรียนที่มีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองสูง ชอบที่จะแสวงหาความรู้อยู่เสมอ ทำให้เข้าใจบทอ่านได้ดีกว่าผู้ที่มีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองต่ำ ดังนั้นความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง จึงมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

5. จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียน สาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง กับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การเขียนเป็นทักษะที่มีองค์ประกอบซับซ้อนมาก ผู้ที่จะประสบความสำเร็จในการเขียนได้ ต้องมีทักษะความสามารถทั้งในด้านของตัวภาษา กลไกในการเขียน และการเรียบเรียงความคิด ดังนั้น แม้ว่าผู้เรียนจะมีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง มีการฝึกทักษะการเขียนตามความสนใจของตนเอง แต่จะพัฒนาความสามารถทางการเขียนได้เพียงในด้านของทักษะการใช้ภาษา และกลไกในการเขียนเท่านั้น สอดคล้องกับที่ คาร์เนล มิเชล แดเนียล (Karen Michael Daniel, 1994:38) ศึกษาตัวแปรที่มีผลต่อความสามารถการเขียน พบว่า ความบ่อยครั้งในการฝึกเขียนไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนทักษะการเขียน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้จัดทำหลักสูตร

จากผลการวิจัยที่พบว่าความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ผู้จัดทำหลักสูตรวิชาเกี่ยวกับการอ่านภาษาอังกฤษจึงควรให้ความสำคัญกับการส่งเสริมให้เกิดลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง โดยปรับปรุงหลักสูตรให้ลักษณะรายวิชา และจุดประสงค์รายวิชา มีการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง เช่น มีรายวิชาการอ่านที่ให้ผู้เรียนเป็นผู้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ตามความต้องการของตนเอง ซึ่งเป็นการฝึกให้ผู้เรียนรู้จักรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง โดยผู้เรียนจะต้องวิเคราะห์ความต้องการในการเรียนรู้ของตนเองแล้วทำการวางแผนจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมด้วยตนเอง หรือมีรายวิชาการอ่านที่เน้นกิจกรรมการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์และการใช้ทักษะการแก้ปัญหา โดยให้ผู้เรียนได้ทดลองทำกิจกรรมใหม่ ๆ ที่ท้าทายความสามารถของผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะในการแก้ปัญหาด้วย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอน

2.1 จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษในระดับผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ ผู้สอนควรปรับปรุงการสอนการอ่านให้เหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียนมากยิ่งขึ้น เพราะการเรียนในสิ่งที่ตนสนใจจะทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจ และมีความพยายามในการเรียน นอกจากนี้ ผู้สอนควรสอนให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของการอ่านภาษาอังกฤษว่าเป็นทักษะที่มีความจำเป็นในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่จะต้องศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ควรพัฒนาความสามารถในด้านการอ่านให้มากยิ่งขึ้น

2.2 จากผลการวิจัยที่พบว่าความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ ดังนั้นครูผู้สอนการอ่านภาษาอังกฤษ ควรสอนให้ผู้เรียนมีความตระหนักเกี่ยวกับความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองและจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาลักษณะความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง และจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเพิ่มขึ้น เช่น ฝึกให้ผู้เรียนรู้จักรับฟังคำวิจารณ์จากผู้อื่น และมีความคิดริเริ่มในการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยให้ผู้เรียนไปศึกษาค้นคว้า เรื่องที่ตนสนใจมานำเสนอในชั้นเรียน และเปิดให้มีการวิจารณ์ผลงานของแต่ละคนหลังการนำเสนอ ส่งเสริมให้ผู้เรียนรักการเรียนรู้ โดยสอนให้เห็นถึงความสำคัญของการเรียนรู้ ซึ่งจะ เป็นเครื่องมือในการดำเนินชีวิต และฝึกทักษะพื้นฐานในการศึกษาหาความรู้ เพื่อให้มีความสามารถขั้นต้นในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองได้ เช่น ฝึกการอ่านในชั้นเรียน ให้ผู้เรียนมีทักษะการอ่านที่ดีพอจะไปแสวงหาความรู้ตามความสนใจของตนเองนอกชั้นเรียน

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาตัวแปรต่าง ๆ ที่มีผลต่อลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง เช่น ลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียน วิธีการสอนของครู ภูมิหลังของผู้เรียน เป็นต้น เพื่อนำผลการวิจัยมาปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3.2 ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนารูปแบบการสอนที่ส่งเสริมลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในการเรียนทักษะทางภาษาต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียน

ทักษะการอ่าน ซึ่งผลจากการวิจัยพบว่าความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง เพื่อนำผลการวิจัยมาปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย